

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.907 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X en
2. X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
3. X
4. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. WAEGEMANS, die loco advocaat J. ANTHONIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen op 19 december 2000 België binnen en verklaren zich vluchteling op 21 december 2000.

Op 11 juli 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 september 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Verzoekers dienen een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 158.981 van 18 mei 2006 verwerpt de Raad van State dit beroep.

Naar aanleiding van een politiecontrole wordt verzoeker op 23 april 2003 aangetroffen en er wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 22 juni 2004 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 30 juni 2006 en 13 oktober 2006 dienen zij aanvullende stukken in.

Op 24 augustus 2006 dient verzoekster een nieuwe asielaanvraag in.

Op 8 november 2006 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 17 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 23 februari 2007 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 23 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 augustus 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arresten nrs. 4.514 en 4.515 van 5 december 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 januari 2008 wordt ten opzichte van verzoekers een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, dat in de loop van de maand januari 2008 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht.

Op 4 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 22 juni 2004 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 april 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.04.2008 werd ingediend door :

M., M. (...)

+ echtgenote,
G., Z. (...)
+ 2 minderjarige kinderen,
M, A. H.
Geboren te S. op 25.08.1999
M., A.
Geboren te H. op 12.09.2006
nationaliteit: Iran
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 21.12.2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, betrokkene M.M. verschillende cursussen heeft gevolgd zoals computerlessen en VDABcursussen, betrokkenen werkbereid zijn, bibliotheekkaarten voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 21.12.2000, werd afgesloten op 02.09.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 04.09.2002. Op 08.11.2006 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 17.11.2006 met de beslissing 'weigering in behandeling neming' door Dienst Vreemdelingenzaken, hen betekend op 15.12.2006. Tenslotte dienden verzoekers een derde asielaanvraag in op 23.02.2007 die werd afgesloten op 05.12.2007 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hen betekend op 14.01.2008.

Tijdens de periodes tussen de verschillende asielprocedures verbleven betrokkenen op illegale wijze in het land. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar en iets meer dan 8 maanden voor de eerste procedure, iets meer dan 1 maand voor de tweede procedure en iets minder dan 11 maanden voor de derde asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkenen verbleven van 02.09.2002 tot 08.11.2006, van 15.12.2006 tot 23.02.2007 en sinds de afsluiting van hun laatste asielprocedure sinds 28.01.2008 illegaal in België. Zij hebben tot drie maal toe nagelaten om gevolg te geven aan de Bevelen om het Grondgebied te verlaten, hen betekend op 04.09.2002, 15.12.2006 en 28.01.2008. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van hun asielprocedures. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds op illegale basis in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

De ingeroepen elementen met betrekking tot het christelijke geloof en de daaruitvolgende problemen van betrokkenen in Iran werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

De loutere vermelding van art. 9 EVRM: vrijheid van godsdienst, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat deze rechten zouden geschonden worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en veiligheid en deze van hun kinderen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen dat de vroegere bedreiging waargemaakt zullen worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat in Iran een streng rechts islamitisch regime heerst dat zeer repressief en onmenselijk optreedt en massaal de mensenrechten schendt. Betrokkenen verwijzen echter naar een algemene toestand in hun land van herkomst en betrekken deze problemen niet op hun persoonlijke situatie. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Het louter vermelden van een algemene situatie maakt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid uit die recht geeft op een verblijfsregularisatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De loutere vermelding van art. 9 EVRM: vrijheid van godsdienst, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaatsvond in precair verblijf en sinds 15.12.2006 en sinds 28.01.2008 plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet kennen en in Iran een taalachterstand zouden hebben, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Daardoor hebben de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL

Middel afgeleid uit de schending van de Artikelen 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen en het algemeen beginsel van motiveringsplicht, meer bepaalde de materiële motiveringsplicht, in samenlezing met Art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is, die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden, minstens op grond van deze redenen niet redelijk tot de genomen beslissing kon komen

Uiteenzetting van het middel:

Het verzoek bij toepassing van het oud Artikel 9§3 van de vreemdelingenwet werd in de bestreden beslissing onontvankelijk verklaard omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zou aantonen waarom de aanvraag niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland

Wat dient te worden verstaan onder "buitengewone omstandigheden", blijkt niet uit de wet.

In de rechtsleer wordt aangenomen dat het omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. (zie L. Denys, Van artikel 9 lid

1,2 en 3Vw. Naar artikelen 9 lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw., Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2007, p.167).

Welnu, in de aanvraag werd op een omstandige wijze geschetst waarom het voor de verzoekende partijen onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar een verzoek tot machtiging in te dienen.

1. Zo wordt uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat 1 van de kinderen in België is geboren en het andere kind nog maar 1 jaar was bij haar komst naar België, waardoor deze kinderen, die tijdens hun jarenlang (meer dan 8 jaar) verblijf steeds in het Nederlands school hebben gevolgd, nauwelijks de Perzische taal machtig zijn.

Dat dit tot gevolg heeft dat bij een terugkeer naar Iran, zij onmogelijk gewoon school kunnen lopen omdat zij de taal van dit land niet machtig zijn en zeker het oudste kind in ieder geval een merkelijke achterstand zal kennen, zowel op taalgebied, doch ook op gebied van schrijven en zeker ook de overige domeinen van het onderwijs.

Dat het toch van algemene bekendheid is dat het onderwijs in België fundamenteel verschillend is van onderwijs in het Islamitische Iran.

Dat op basis van dit gegeven de DVZ in de bestreden beslissing niet redelijk kon besluiten dat wel een scholing in het land van herkomst kan verkregen worden.

Dat het evenzeer onredelijk is om te stellen dat de ouders door hun eigen toedoen, hieraan zouden hebben bijgedragen.

Het gezin heeft om redenen die hun eigen zijn asiel gevraagd in dit land. Ook van de asielzoekers wordt verwacht dat zij zich zo veel mogelijk aanpassen en integreren in het land, temeer daar dit minstens impliciet als voorwaarde wordt gesteld voor een eventuele "reguralisatie".

Dat dit in ieder geval de kinderen zelf niet ten kwade kan worden geduid.

Dat het in ieder geval vaststaat dat de twee minderjarige kinderen tijdens hun verblijf en tot op heden, van zodra dat zij hiervoor in aanmerking kwamen, steeds regelmatig naar school zijn gegaan in België.

Dat stuk 3 in bijlage nogmaals bevestigt dat het oudste kind A. in het 4de leerjaar van de lagere school zit en regelmatig de lessen volgt.

Dat niet kan worden tegengesproken dat wanneer het gezin verplicht wordt om terug te keren naar Iran, zeker het oudste kind, dat in het 4de leerjaar zit, een belangrijke leerachterstand dreigt op te lopen door de plotse onderbreking van dit schooljaar.

Dat de onderbreking van een schooljaar in ieder geval als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard.

2. Dat in de bestreden beslissing tevens niet redelijk wordt besloten dat de ingeroepen vrees voor schending van Art. 3 van het E.V.R.M. en de vrees voor hun leven en hun veiligheid geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat de DVZ beweert dat het slechts gaat om een algemene bewering gaat, die niet wordt toegepast op hun concrete situatie.

Dat verzoekers nochtans hun situatie en de voorgaanden op een omstandige wijze hebben uiteengezet.

Dat het vatstaat en niet betwist wordt dat verzoekers christenen zijn.

Dat alleen reeds het feit dat verzoekers jarenlang in België verbleven hebben, hen verdacht maakt.

Dat in de Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van januari 2009, met verwijzing naar rapporten van Vluchtelingenwerk Nederland en het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken o.m. m.b.t. Iran vermeld staat dat Iraniërs bij terugkeer soms uitgebreid worden verhoord en o.m. christenen geïnterviewd worden en voorwerp uitmaken van mensenrechtenschendingen, (zie stuk 4)

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende werd gemotiveerd Dat het middel gegrond is."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de verwijzing van verzoekers naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet ter zake dienend is, nu de aanvraag van verzoekers niet werd ingediend op basis van dit artikel. In de motivering van de bestreden beslissing worden de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden beantwoord. Er wordt uitvoerig ingegaan op de verblijfshistoriek, waaruit blijkt dat verzoekers wisten dat zij het grondgebied moesten verlaten na de ongunstige afloop van de eerste asielaanvraag, die reeds werd beëindigd op 4 september 2002. Hun oudste zoon was toen drie jaar en de dochter was nog niet geboren. Door opeenvolgende asielaanvragen in te dienen, hebben verzoekers hun verblijf verlengd. De buitengewone omstandigheden zijn bijgevolg geen omstandigheden buiten hun wil en kunnen als dusdanig niet worden aanvaard. Betreffende hun vrees voor de situatie in Iran, hebben de bevoegde asielinstanties geoordeeld dat verzoekers hun vrees niet aannemelijk konden maken. Zij kunnen deze elementen niet opnieuw inroepen als buitengewone omstandigheden.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan worden ingediend via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een **koninklijk besluit** bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“Buitengewone omstandigheden

1. Verzoekers M.M. en Z.G. dienen deze aanvraag tot machtiging van verblijf in bij de Burgemeester van de gemeente waar zij thans verblijven en niet bij de diplomatieke post van hun land van herkomst omdat zij buitengewone omstandigheden kunnen inroepen welke dit rechtvaardigen.

Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht, maar het volstaat dat de vreemdeling aantoont dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is terug te keren

om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem is toegestaan te verblijven, de bedoelde machtiging aan te vragen (RvSt (11de Kamer), nr 92.410, 18 januari 2001, APM 2001, 33)

De buitengewone omstandigheden in de zin van art 9bis Vreemdelingenwet zijn geen omstandigheden van overmacht, maar zijn die omstandigheden die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij is toegestaan te verblijven, om er bij de bevoegde Belgische diplomatieke post zijn aanvraag om verblijfsvergunning in te dienen, beletten of op zijn minst erg bemoeilijken (RvSt (11de Kamer), nr 88 434, 29 juni 2000, APM, 2000, 139)

2. Verzoekers zijn van Iranese nationaliteit en afkomstig uit Iran

Verzoekers zijn in Iran het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen, zoals blijkt uit het asiëldossier

Eerste verzoeker had zich bekeerd tot het christendom (omstreeks 1990-1991) en heeft zich laten dopen in 1995 (stuk A13) Enkel zijn echtgenote - tweede verzoekster -, zijn ouders en de mensen die de kerk bezochten waren op de hoogte van eerste verzoekers' bekering. Na zijn doopsel woonde eerste verzoeker regelmatig de kerkdiensten bij

Omstreeks 1996 is er een agent van de Ettelaat (dienst van het Ministerie van Informatie) geïnfiltreerd in de kerk Daarna staakte iedereen zijn bezoeken aan de kerk

Sinds 2000 werd eerste verzoeker een aantal keer geconvoceerd door de Ettelaat wegens zijn christelijke geloofsovertuiging. Telkens werd hij enkele uren ondervraagd over zijn geloofsovertuiging De Ettelaat heeft betrokkene bedreigd en gezegd dat ze hem zouden laten verdwijnen

Eerste verzoeker werd door zijn werkgever ontslagen op bevel van de Ettelaat, verzoekers' werkgever werd verboden eerste verzoeker tewerk te stellen.

Tijdens de laatste convocatie diende eerste verzoeker een papier te ondertekenen dat de Sharia (islamitisch strafrecht) op hem zou worden toegepast als de Ettelaat verzoeker in (de buurt van) de kerk zou aantreffen

De Commissaris-generaal heeft volkomen ten onrechte geoordeeld dat er geen redenen voor handen zijn om aan te nemen dat verzoekers op grond van hun godsdienst in Iran worden vervolgd in de zin van de Conventie van Genève van 1951

Indien verzoekers en hun kinderen terug naar Iran zouden moeten, zou dit voor hen beiden een schending zijn van artikel 3 van het E.V.R.M die aan de lidstaten verbiedt om personen bloot te stellen aan wrede en onmenselijke behandelingen.

Eveneens zou dit een schending zijn van artikel 9 van het E.V.R.M dat de vrijheid van godsdienst waarborgt Tweede verzoekster werd in België eveneens gedoopt (stuk D 2 t e m 3) Het is verzoekers verboden om in Iran het christelijke geloof te belijden en zij zullen overeenkomstig de Sharia zwaar worden gestraft

3. Verzoekers vrezen voor hun leven indien zij thans naar Iran zouden terugkeren Zij vrezen dat in dat geval de vroeger tegen hen geuite bedreigingen worden waargemaakt. In het licht van de vervolgingen en bedreigingen die plaats hadden, kunnen zij de veiligheid van zichzelf en hun kind niet verzekeren in geval van een terugkeer naar Iran

In Iran vinden tot op heden nog steeds massaal mensenrechtenschendingen en executies plaats, thans is er een rechts islamitisch regime dat zeer repressief en onmenselijk optreedt

4 Verzoekers zijn in de onmogelijkheid om naar Iran terug te keren om daar een verblijfsvergunning aan te vragen. Een terugkeer van verzoekers en hun kinderen is te gevaarlijk en zou hun leven in gevaar brengen

Ook als een dergelijke terugkeer objectief mogelijk is, is het gevaar dat eraan verbonden is te beschouwen als een "buitengewone omstandigheid" zoals voorzien in de wet, die een terugkeer onmogelijk maakt

Het is duidelijk dat het in die omstandigheden voor verzoekers in ieder geval heel moeilijk zoniet onmogelijk is om terug te keren naar Iran om daar een machtiging tot verblijf in te dienen en op een antwoord te wachten

5 Al deze omstandigheden verhinderen bijgevolg verzoekers om een machtiging van verblijf aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in hun land van herkomst en zij maken dus terecht toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet"

Voor het overige zetten verzoekers nog redenen uiteen betreffende de motieven ten gronde van hun aanvraag. Hier verwijzen zij opnieuw naar hun onmogelijkheid tot terugkeer omwille van hun problemen in Iran en verwijzen ze tevens naar de humanitaire redenen en sociale banden met België, verzoeker heeft cursussen gevolgd, verzoekers helpen mee op de school van hun kinderen, de negenjarige zoon is de Perzische taal verleerd en zou in een Iraanse school niet meer kunnen volgen wegens gebrek aan kennis van de taal, de tweejarige dochter spreekt bijna enkel Nederlands, de kinderen zijn volledig geïntegreerd.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers uiten in het verzoekschrift kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat zij menen dat zij wel buitengewone omstandigheden hebben aangehaald en verwerende partij ten onrechte deze niet aanvaardt.

Betreffende de door verzoekers als buitengewone omstandigheid aangehaalde situatie in Iran wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“De ingeroepen elementen met betrekking tot het christelijke geloof en de daaruitvolgende problemen van betrokkenen in Iran werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).”* en *“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en veiligheid en deze van hun kinderen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen dat de vroegere bedreiging waargemaakt zullen worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen halen aan dat in Iran een streng rechts islamitisch regime heerst dat zeer repressief en onmenselijk optreedt en massaal de mensenrechten schendt. Betrokkenen verwijzen echter naar een algemene toestand in hun land van herkomst en betrekken deze problemen niet op hun persoonlijke situatie. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Het louter vermelden van een algemene situatie maakt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid uit die recht geeft op een verblijfsregularisatie. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De loutere vermelding van art. 9 EVRM: vrijheid van godsdienst, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.”*

Hieruit blijkt dat op omstandige wijze werd geantwoord op de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben aangevoerd betreffende de toestand in Iran. De uiteenzetting in het middel doet hieraan geen afbreuk.

Betreffende het naar school gaan van de kinderen wordt in de beslissing het volgende overwogen: *“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaatsvond in precair verblijf en sinds 15.12.2006 en sinds 28.01.2008 plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet kennen en in Iran een taalachterstand zouden hebben, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Daardoor hebben de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.”*

In het middel herhalen verzoekers dat hun kinderen niet meer op een normale wijze naar school kunnen gaan in Iran omwille van de taalachterstand en het andere onderwijssysteem en dat verzoekers zich zo veel mogelijk hebben geïntegreerd als asielzoekers.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze overwogen dat de scholing van het (schoolplichtig) kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, en dat de ouders zelf de moedertaal konden onderwijzen aan de kinderen. Bovendien vond de scholing plaats deels in precair verblijf en deels in illegaal verblijf en wisten de ouders dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure.

Daarnaast, betreffende de opmerking van verzoekers in het middel *“het gezin heeft om redenen die hun eigen zijn asiel gevraagd in dit land. Ook van de asielzoekers wordt verwacht dat zij zich zo*

veel mogelijk aanpassen en integreren in het land" wordt opgemerkt dat, zoals tevens wordt overwogen in de bestreden beslissing, beide verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten op 2 september 2002 en zij zich sindsdien in illegaal verblijf bevonden. Pas op 24 augustus 2006 en 8 november 2006, toen verzoekers hun tweede asielaanvraag indienden, verbleven zij opnieuw tijdelijk in legaal verblijf. Verzoekers hebben dus vier jaar (september 2002 – augustus 2006) op volstrekt illegale wijze in België verbleven, zodat de opmerking dat zij zich als asielzoeker, dus met andere woorden in afwachting van een antwoord op hun asielaanvraag, wensten te integreren, niet strookt met de feiten van het dossier. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze weergegeven wanneer verzoekers zich in precair legaal verblijf bevonden en wanneer zij zich in illegaal verblijf bevonden, en wordt dit tevens in verband gebracht met de scholing van het schoolplichtig kind.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat het naar school gaan van de kinderen in casu niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers uiten geen kritiek op de overige motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

Het enig middel is ongegrond.

De Raad wijst erop dat verzoekers in voorkomend geval een aanvraag kunnen indienen in het kader van de op 27 maart 2009 door de minister voor Migratie- en asielbeleid bekendgemaakte criteria voor regularisatie.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.